

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων, ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς καθορᾶται, ὃν προσκυνῶντες σήμερον βοήσωμεν· Δέσποτα φιλόνητο, τῇ αὐτοῦ συμμαχίᾳ, δίδου διελεῖν ἡμᾶς, τὸ λοιπὸν τῆς Νηστείας, ἐν καταλύξει καὶ τὰ ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν. Σταυροθεοτοκίον. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε, Χριστέ, τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἠλάλαζεν· Οἴμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ἦμῶ σε Μακρόθυμε.</p> <p>Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνῶντες χαρᾶ, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς παρουσιάζεται ἀγιάζοντας τὴν περίοδο τῆς ἐγκρατείας, τὸν ὅποιο σή- μερα προσκυνῶντας ἄς φωνάξουμε· Φιλάνθρωπε Κύριε, μέ τῇ δικῇ σου συμμαχίᾳ δῶσε σ' ἐμᾶς νὰ περάσουμε τὸ ὑπόλοιπο τῆς νηστείας μέ κατάλυξη, καὶ νὰ δοῦμε τὰ Πάθη σου πού δίνουν ζωή, μέ τὰ ὅποια λυτρωθήκαμε. Σταυροθεοτοκίον. Ἐσένα, πού γεννήθηκες ἀπὸ ἀναρχο Πατέρα, αὐτὴ πού σ' ἐγέννησε τώρα ταλευταῖα, βλέποντάς σε νὰ κρέ- μεσαι στὸν Σταυρὸ ἔκλαιε δυνατὰ φωνάζοντας· Ἀλλοίμονο, πολυπόθητε Ἰησοῦ, πῶς, Ἐσύ πού δοξάζεσαι ὡς Θεὸς ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, τώρα, Υἱέ μου, ἀπὸ παρα- νόμους ἀνθρώπους σταυρώνεσαι θέλοντας; Σέ ὕμνῳ, Μεγαλόψυχε.</p> <p>Βλέποντας τώρα, Χριστέ, τὸ φῶς τῶν ψυχῶν μας, τὸν ἀμόλυτο Σταυρὸ σου, καὶ προσκυνῶντας τον μέ χαρὰ ἄς φωνάξουμε μέ λαμπρότητα· Δόξα σ' ἐσένα, ὁ ὅποιος θέλησες νὰ ὑψωθεῖς σ' αὐτόν, δόξα σ' ἐσένα πού φωτίσες μέ αὐτόν ὅλη τὴν κτίση· Διὰ τοῦ ὁποίου σέ δο- ξάζουμε μέ ὕμνους ἀκατάπαυστα.</p>
--	--	--

<p>Σταυροθεοτοκίον. Σταυρῶ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά ῥοδαί. Ὡδή Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-128). Ὡδή Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικόν. Σελ. 128-130). Ὡδή ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 130-135). Ὡδή Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ὡδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδή Α'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τὸν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρὸν νοῖ καθαρῶ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμη, δεῦτε προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτὸν προσκυνούσιν, ἀγιασμόν τε σωτήριον,</p>		<p>Σταυροθεοτοκίον. Ὅταν σέ εἶδε νὰ ὑψώνεσαι στό Σταυρό ἡ ἀνύμφευτη Μητέρα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, θρηνώντας ἔλεγε· Τί εἶναι αὐτό τό καινούριο καὶ παράξενο θαῦμα, Υἱέ μου; Πῶς ἡ ζωὴ τῶν πάντων ἔρχεσαι σέ σχέση με τό θάνατο; θέλον- τας νά δώσεις ζωὴ στοὺς νεκρούς, ὡς εὐσπλαχνος.</p> <p>ὈΝ'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές Ὡδές. Ὡδή Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-128). Ὡδή Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικό. Σελ. 128-130) Ὡδή ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελίδα. 130-135). Ὡδή Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). Ὡδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδή Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου. Ὡδή Α'. (Τοῦ Τριωδίου).</p> <p>Ἀφοῦ πλησιάσουμε σήμερα με καθαρὸ νοῦ καὶ με εὐσεβῆ διάθεση, ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου· γιατί βρίσκεται μπροστά μας δωρίζοντας, σ' αὐτοὺς πού τὸν προσκυνοῦν, ἀγιασμό πού σώζει, φωτι-</p>
---	--	--

ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωοδότης Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορώμενος, φωτειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν, φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὀρώσι θέαμα, Σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βρῦει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα, λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ῥάβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρίπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ρεύματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὅλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὅρῳ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον τῷ ξύλῳ, τὸν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

Σταυρὸς ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἡ Κτίσις, ἐορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ

σμοῦ ἐσωτερικὸ καὶ δόξα καὶ ἔλεος.

Ὁ Σταυρὸς πού δωρίζει ζωή, ὅπως προβάλλεται καὶ φαίνετε, ἐκπέμπει φωτεινὴ λάμψη τῆς θείας χάριτος· Ἄς πλησιάσουμε καὶ ἄς πάρουμε φωτισμὸ εὐφροσύνης καὶ σωτηρία καὶ συγχώρηση, προσφέροντας ὕμνο στὸν Κύριο.

Προβάλλει σὰν παράξενο θέαμα σ' αὐτοὺς πού βλέπουν, ὁ Τίμιος Σταυρὸς, καὶ σὰν πηγὴ ἀναβλύζει ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα καὶ λύνει (θεραπεύει) νοσήματα, καὶ ἐνισχύει τὰ φρονήματα, αὐτῶν οἱ ὅποιοι τὸν πλησιάζουν μὲ εἰλικρίνεια.

Τὸ ραβδί πού ἔκοβε τὴ θάλασσα, προετύπωνε τὸ θρίαμβο τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὁποίου ἐμεῖς μὲ πίστη διαπλέουμε χωρὶς νὰ καταποντιζόμαστε τὰ τρικυμισμένα νερά τῆς ζωῆς, καὶ ἀποφεύγουμε ὅλα τὰ ρεύματα τῆς ἁμαρτίας, καὶ γεμίζουμε ἀπὸ θεϊκὴ γαλήνη.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅταν, Παιδί μου, σέ γέννησα μυστηριωδῶς, ἀπέφυγα τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ· Καὶ πῶς τώρα εἶμαι γεμάτη ἀπὸ πόνους; Γιατί σέ βλέπω νὰ κρέμεσαι σὰν κακοῦργος στοῦ ξύλου, Ἐσύ πού κρέμασες τὴ γῆ ἐλεύθερα, ἔλεγε ἡ Πάναγνη κλαίοντας.

Ὡδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Σταυρὸς φαίνεται νὰ παρέχει ὅλα τὰ καλά, ὅταν προσκυνεῖται, καὶ ὅλη ἡ κτίση ἐορτάζει μὲ χαρὰ φωτιζομένη ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἀνυψώθηκε σ' αὐτόν μὲ τὴ θέλησή του.

Φωτισμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τῶν λάμπων τοῦ Σταυροῦ στὴ μέση τῆς ἀγίας ἐγκρατείας, ἄς ἀποφύγουμε τὸ σκο-

λαμπηδόνων, μεσασμῶ τῆς ἱεραῆς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἁμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κράζωμεν Ὁφωτισμὸς τῶν ὅλων, εὐσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Ἕμνολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τῇ σῇ δυναστείᾳ, ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πάντα ἡμᾶς πρὸς ὄρμον, τῆς σωτηρίας τιμῶντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ζωὴν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγχνων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἶμοι Υἱέ μου, τί σοι, δῆμος ἀνόμων ἀπέδωκεν!

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Τοῦ τριωδίου.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον, Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμῳ, ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱέ, Θεοῦ. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ Εὐλοῦ σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας

τισμὸ τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ἄς κραυγᾶσουμε· Ὁφωτισμὸς τῶν ὅλων, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σ' ἐσένα.

Σέ ὑμνολογοῦμε, Σταυρέ, καὶ σέ ἀγκαλιάζουμε μὲ πίστη, ζητώντας ἀπὸ τῆ δύναμή σου: Βγάλε μας ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κυβέρνησέ μας ὅλους πού σέ τιμοῦμε (βάζοντάς μας) στό λιμάνι τῆς σωτηρίας.

Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας τὴ ζωὴ νά εἶναι νεκρὴ ἐπάνω στό Σταυρό, καὶ μὴ ὑποφέροντας τὸν πόνο τῶν σπλάγχνων συγκλονιζόταν ἡ σεμνή Παρθένος φωνάζοντας· Ἀλλοίμονο, Παιδί μου, τί σοῦ ἀνταπέδωσε ὁ λαὸς τῶν παρανόμων!

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Τοῦ τριωδίου.

Μόλις καρφώθηκε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια τοῦ θανάτου σαλεύθηκαν, Κύριε· Διότι Αὐτὸν πού κατάπτε μὲ πόθο ὁ ἄδης τὸν ἄφησε μὲ τρόμο. Ἐδειξες σ' ἐμᾶς τὴ σωτηρία σου, Ἅγιε, καὶ σέ δοξολογοῦμε, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησέ μας.

Δόξα... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Σήμερα ἐκπληρώθηκε ὁ προφητικὸς λόγος· Γιατί νά, προσκυνοῦμε στὸν τόπο πού στάθηκαν τὰ πόδια σου, Κύριε· Καὶ ἀφοῦ γευθήκαμε τὸ ξύλο τῆς σωτηρίας, ἐπιτύχαμε τὴ σωτηρία ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας, μὲ τίς

ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη
φιλόνηρωπε.

Ὡδή Δ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἡκραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν
ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον, ὄπλον τῆς πίστεως
ὁ Σταυρός, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὀραῖται
προκείμενος, καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς
προσιόντων, ἀγιάζει φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεσασμῷ, τῆς ἐγκρατείας προκείμενος, ἐν
τῷ μέσῳ, πάντων ὑπεράγαθε, Σταυρός ὁ τίμιος
μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθη, ἐθελουσίως
φιλόνηρωπε τὸν Κόσμον ἀγιάζει, τῇ αὐτοῦ
προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ὁ οὐρανός, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται,
Ἀθλοφόροι, Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων
περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντα σῶζον
θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδώρητον
Εὐλόν, καὶ πιστοὺς ἀγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σούς, Κύριε ὁ ἀσυνείδητος μὴ
φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἡνίκα ἔρχῃ ἐξ
οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα· ὅθεν
κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου,
ἐπιστρέψας με σῶσον μετανοίας παρέχων μοι
δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, Τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον καὶ
ὀρώσα, Εὐλῶ σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, καὶ οὐ
συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν
κριμάτων σου, ἢ Πάναγνος ἐβόα, ἦν φωναῖς

πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, μόνη Φιλόνηρωπε.

Ὡδή Δ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἡδυνατή σκέπη καὶ ἐπανόρθωσις τῶν ἀνθρώπων, τὸ
ἀκατανίκητο ὄπλο τῆς πίστεως, ὁ Σταυρός ὁ σωτηριώ-
δης, νά, φαίνεται τοποθετημένος μπροστά μας καὶ μέ τῇ
χάρι του ἀγιάζει καὶ φωτίζει τίς καρδιές ὅλων πού πλη-
σιάζουν μέ πίστη.

Στῆ μέση τῆς Νηστείας τοποθετημένος ἀνάμεσα σέ
ὅλους μας στό μέσο τῆς γῆς ὁ Τίμιος Σταυρός,
Ἐπεράγαθε, ἐπάνω στόν ὅποιο ἀνυψώθηκες μέ τῇ θέλη-
σὴ σου, Φιλόνηρωπε, ἀγιάζει τόν κόσμον μέ τήν προσκύ-
νησὴ του καὶ διώχνει τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων.

Ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ εὐφραίνονται μαζί· Οἱ
Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, οἱ ψυχές τῶν Δικαίων ἀγάλλονται
τώρα μέ μεγάλη χαρά βλέποντας ἐκτεθημένο στῆ μέση
τό Εὐλό πού δωρίζει ζωή, τό ὅποιο σώζει ὅλους καὶ
ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς μέ τῇ χάρι του.

Ἐπειδὴ δέ φύλαξα, Κύριε, τοὺς νόμους σου ἐγώ ὁ
ἀσυνείδητος, πρόκειται νά καταδικασθῶ, ὅταν θά ἔλθεις
ἀπό τόν οὐρανό νά κρίνεις τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων· Γι'
αὐτό κραυγάζω σ' ἐσένα· Μέ τῇ δύναμη τοῦ Σταυροῦ
σου γύρισέ με πίσω καὶ σῶσε με δίνοντάς μου δάκρυα
μετανοίας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἀπό παρθενικῆ μήτρα, Παιδί μου σ' ἐγέννησα, καὶ
βλέποντάς σε κρεμασμένον ἐπάνω σέ Εὐλό ἀπορῶ, καὶ
δέν κατανοῶ τό ὕψος τοῦ μυστηρίου καὶ τό βάθος τῶν
ἀποφάσεών σου, φώναζε ἡ Πάναγνη· τήν ὅποια μέ φω-

ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Ὡδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἀλαλάξατε ἔθνη, ἄσατε καὶ ψάλατε, φυλαὶ σκιρτήσατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα, οἱ τῆς ἐγκρατείας, νῦν τῷ καιρῷ κατατρυφῶντες, ἐστιῶντες ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Νοεραὶ στρατιαί σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρὲ πανάγιε, καὶ βροτοὶ πηλίνοις, σοὶ προσψαύοντες χεῖλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθῳ, ἀγιασμόν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ προσκυνητὴν με, τῶν ἁγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς νηστείας χρόνῳ, βελτιωθέντα ἀναδειξαι, καὶ κακῶν ἀποσχεῖν ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐτιτρώσκου τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔλεγε· Οἶμοι θεῖον Τέκνον! πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνᾶσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον Κύριε.

Τὸ Τριῶδιον.

Φωστήρες ἀπέκρυπτον, τὸ φῶς αὐτῶν θεώμενοι, ξύλῳ προσηλούμενον ἀδίκως, δίκαιε μόνε, σὲ τὸν μακρόθυμον, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰς ζοφεράς, Σῶτερ δειγματίζοντα, ἐξουσίας τῷ

νέες ἀσίγητες (ἀκατάπαυστες) τὴν μακαρίζομε ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὡδή Ε'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἀλαλάξτε, ἔθνη, ὑμνήστε καὶ ψάλετε, σκιρτήστε, φυλές, γιὰ τὸν Θεὸ πού ἔδωσε τὸν Σταυρὸ ἀκλόνητο στήριγμα, ὅσοι εὐχαριστοῦνται τώρα κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐγκρατείας φιλοξενώντας σέ πνευματικὸ τραπέζι τὴν ψυχὴ καὶ τὴ διάνοια.

Ὅλα τὰ ἀγγελικὰ στρατεύματα σέ περικυκλώνουν, Σταυρὲ πανάγιε, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγγίζοντάς σε μὲ χεῖλη πῆλινα (γῆινα) σήμερα παίρνουμε μὲ πόθο ἀγιασμό καὶ εὐλογία δοξάζοντας τὸν Χριστό, πού καρφώθηκε σ' ἐσένα.

Θεράπευσε τὰ χρόνια πάθη τῆς ψυχῆς μου, εὐσπλαχνε Κύριε, καὶ ἀξίωσέ με νά μὲ ἀναδείξεις προσκυνητὴ τῶν ἁγίων Παθῶν σου, βελτιωμένο κατὰ τὸ χρόνο τῆς νηστείας, καὶ νά ἀπέχω ἀπὸ κακίες, Ὑπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας, Παναμόλυντη, ἐπάνω στὸν Σταυρὸ, Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγαθότητα γεννήθηκε ὑπερφυσικά ἀπὸ σένα, πληγωνόσουν στὰ σπλάγχνα σου καὶ ἔλεγε· Ἀλλοίμονο θεϊκό Παιδί μου! Πῶς ὑποφέρεις πόνους πρὸς χάρη ὄλων; Προσκυνῶ τὴν εὐσπλαχνία σου, Κύριε.

Τὸ Τριῶδιο.

Τὰ φωτεινά ἄστρα ἔκρυβαν τὸ φῶς τους, βλέποντάς σε νά καρφώνεσαι σέ ξύλο ἄδικα Ἐσύ μόνε δίκαιε ὁ μεγαλόψυχος, καὶ νά ἐξευτελίζεις, Σωτήρα, μὲ τὴ δύναμή σου τίς σκοτεινές ἐξουσίες τοῦ πονηροῦ.

κράτει σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι, τὰ πρόσωπα νιψόμεθα,
καὶ περιπτυξώμεθα τὸ Ξύλον, μόνος ὁ πάντων, ἐν
ᾧ ὑψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητὴν,
ὅπως θανατώσειε, τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, τῶν Ἀποστόλων
καύχημα, ὄπλον Ἀθλοφόρων, Ἱερέων, δόξα Ὅσιων,
περιχαράκωμα, πάντων τῶν πιστῶν ὁ φυλακτὴρ,
φρουρήσον ἁγίασον, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς
σε.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν βότρυν ἢ ἄμπελος, Παρθένος ὄν
ἐβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδοῦσα,
Τέκνον, ἐβόα, γλεῦκος ἀπόσταξον, μέθην
ἀναστέλλων τῶν ἐχθρῶν, μάτην σταυρωσάντων
σε, τὸν ἐν πᾶσι μακρόθυμον.

Εἰρμός ἕτερος.

Σήμερον προτίθεται ὁ Σταυρός σου, ξύλον
ζωῆς προσκυνητόν, καὶ κόσμος ἀγάλλεται,
φοιτήσῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν
κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τὸν Σταυρόν σου, οἱ
Λειτουργοὶ τῶν οὐρανῶν, ὕμνοῦσί σε Κύριε, καὶ
δαίμονες φρίττουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν ὀρθοδόξως, σὺν τῷ Πατρὶ
καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὴν μίαν

Μέ τό νερό τῆς νηστείας ἅς νίψουμε τὰ πρόσωπα,
καὶ ἅς ἀγκαλιάσουμε τό Ξύλο, ἐπάνω στό ὁποῖο
ὑψώθηκε μόνος ἀπό ὅλους ὁ Χριστός ντυμένος μέ σάρκα
θνητή, γιά νά θανατώσει, αὐτόν πού μᾶς ὀδήγησε στόν
θάνατο.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, καύχημα τῶν Ἀποστόλων,
ὄπλο τῶν ἀθλοφόρων, δόξα τῶν ἱερέων, φρουρίο τῶν
Ὅσιων, ὁ φύλακας ὅλων τῶν πιστῶν, φρουρήσε, ἁγίασε,
αὐτούς πού μέ πίστη σέ προσκυνοῦν.

Σταυροθεοτοκίο.

Ὅταν ἡ κληματαριά, ἡ Παρθένος, εἶδε τό σταφύλι, τό
ὁποῖο βλάστησε, νά ἔχει κρεμασθεῖ σέ ξύλο, φώναζε·
Παιδί μου, στάξε τό γλεῦκος (τό μούστο), γιά νά
ἐξουδετερώσεις τή μέθη τῶν ἐχθρῶν σου, οἱ ὁποῖοι ἄδικα
σ' ἐσταύρωσαν, ἐσένα πού εἶσαι μεγαλόψυχος σέ ὅλα.

Εἰρμός ἄλλος.

Σήμερα ἐκτίθεται σέ προσκύνηση ὁ Σταυρός σου, τό
ξύλο τῆς ζωῆς, πού εἶναι ἄξιο νά προσκυνεῖται· Καί ὁ
κόσμος ἀγάλλεται μέ τήν ἐπιφοίτηση (τήν κάθοδο) τοῦ
ἁγίου Πνεύματος φιλώντας τον.

Βλέποντας ἐκτιθέμενο τό Σταυρό σου οἱ Λειτουργοὶ
τῶν οὐρανῶν (οἱ Ἄγγελοι) σέ ὕμνοῦν, Κύριε, καὶ φρίτ-
τουν οἱ δαίμονες μὴ ὑποφέροντας τή δύναμή σου.

Δόξα...

Ἄς δοξάσουμε ὀρθόδοξα τὴν Ἁγία Τριάδα μαζί μέ
τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό, καὶ τό ἅγιο Πνεῦμα, τὴ μία
Θεότητα, τὴ Μονάδα μέ τὰ τρία πρόσωπα.

Θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον σὲ ὀρθοδόξως,
ὁμολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀρρήτως κήσασαν,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐν πεύκη καὶ κέδρω καὶ κυπαρίσσῳ, ὁ
σταυρωθεὶς Υἱὸς Θεοῦ, ἀγίασον πάντας ἡμᾶς, καὶ
τὸ ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ἰδεῖν.

Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιέ
Χριστοῦ Σταυρέ, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡμέραν
σωτήριον, ἀεὶ ἔξανατέλλων μοι».

Ὡδὴ ΣΤ'. Τοῦ Τριωδίου.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῆ, δαιμόνων πτώσις
ἐγένετο, ὃν νῦν ὀρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως
προκείμενον, καὶ κατασπαζόμενοι, ἀπὸ
συμπτωμάτων, ἁμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ἐψῶντές σε τὸν Χριστόν, ὡς Βασιλέα καὶ
Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, Σταυρὸν τεῖχος
ἄρρηκτον, ὃν περιπτυσσόμεθα, μεσασμῶ τῆς
θείας, ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος,
ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὀρᾶται προκείμενος,
προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδιάς, καὶ
ψυχῆς ἀπαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οἱ πιστοὶ σὲ ὁμολογοῦμε ὀρθόδοξα Μητέρα καὶ
Παρθένο, ἐσένα ἢ ὅποια γέννησες τὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ
μας, τὸν μόνον πολυέλεο.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες ἐπάνω σὲ
πεῦκο καὶ κέδρο καὶ κυπαρίσσι (τὰ τρία κομμάτια τοῦ
Σταυροῦ), ἀγίασε ὅλους ἐμᾶς, καὶ καταξίωσέ μας νά
δοῦμε τό Πάθος σου πού φέρνει ζωή.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐμένα πού ἀγρυπνῶ ἀπὸ τῆ νύχτα, καὶ σὲ προσκυνῶ
μέ φόβο, φώτισέ με, ζωοποιέ Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ,
ἀνατέλλοντας πάντα γιά μένα ἡμέρα σωτηρίας.

Ὡδὴ ΣΤ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ὅταν καρφώθηκε στή γῆ ὁ Σταυρός, ἔπεσαν οἱ δαί-
μονες· Αὐτόν βλέποντας τώρα ἐμεῖς, νά προβάλλει μέ
δόξα, καὶ φιλώντας τον θερμά, σηκωνόμαστε ἀπὸ τίς
πτώσεις τῆς ἁμαρτίας.

Ἐψῶνοντάς ἐσένα τὸν Χριστό, ὡς Βασιλέα καὶ Κύριο,
τώρα στή μέση τῆς ἀγίας ἐγκρατείας ἀγκαλιάζουμε μέ
ἀγαλλίαση τὸν Σταυρό, τὸν ὁποῖο δώρισες σ' ἐμᾶς σάν
τεῖχος ἄθραυστο (ἀπόρητο).

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου πού ἐκτίθεται μπροστά μας,
φαίνεται νά προσφέρει μεγάλα δῶρα σὲ ὅλους ἐμᾶς· Ἄς
πλησιάσουμε, ἄνθρωποι, νά πάρουμε φωτισμὸ καρδιάς
καὶ ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Ἐνίσχυσέ μας. Ἀγνή, νά νηστεύουμε ἀπὸ κάθε κακία·
Καὶ ἐνδυνάμωσέ μας νά ἀπέχουμε πάντοτε ἀπὸ πράξεις

<p>Νηστεύειν ἡμᾶς Ἀγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον, καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, αἰ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ίάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλαί γάρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ γάρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκοτυσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Αἴδου τὸ νίκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ, Σωτήρ μου, βοῶν τοῖς ἐν Αἴδῃ, εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.</p> <p>Συναξάριον). (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡδὴ Ζ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰᾶται δι' ἀγαθότητα, τῆς ἐγκρατείας καιρῶ, ἐν ᾧ πρόκειται, ὁ θεῖος οὗτος Σταυρός, καθαγιαζὼν ἡμᾶς.</p> <p>Ἕμνοῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν, Κύριε, κράτος, ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον, τρυφήν ἀδαπάνητον καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν</p>		<p>φαῦλες καὶ πονηρές, ἐπειδὴ ὑπάρχεις προστασία ὄλων τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Συγχώρησέ με, Σωτήρα, γιατί εἶναι πολλές οἱ ἁμαρτίες μου, καὶ βγάλε με, σέ παρακαλῶ, ἀπὸ τὸ βυθὸ τῶν κακῶν· Γιατί σ' ἐσένα φώναξα, καὶ γι' αὐτὸ ἄκουσέ με, Θεέ τῆς σωτηρίας μου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Δέν φυλάγει πλέον ἡ φλογίνη ρομφαία (τὸ πύρινο σπαθί) τὴν πύλην τοῦ παραδείσου, γιατί ἦλθε σ' αὐτὴν σάν παράδοξη ἐξουδετέρωση τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ· Τὸ κεντρί τοῦ θανάτου καὶ ἡ νίκη (ἡ δύναμη) τοῦ ἄδη ἀπομακρύνθηκε· Καὶ παρουσιάσθηκαν, Σωτήρα μου, στοὺς εὐρισκομένους στὸν ἄδη φωνάζοντας· Μπήτε πάλι στὸν παράδεισο.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).</p> <p>Ὡδὴ Ζ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὁ Χριστός πού εἶναι πέρα ἀπὸ τὸν χρόνο, παρουσιάζεται νά ἔχει φορέσει σῶμα μέσα στὸν χρόνο, καὶ θεραπεύει τὰ χρόνια πάθη μας ἀπὸ ἀγαθότητα κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐγκρατείας, κατὰ τὸν ὁποῖο προτίθεται (ὑψώνεται μπροστὰ μας) ὁ θεϊκὸς αὐτὸς Σταυρὸς καθαγιαζόντάς μας.</p> <p>Ἕμνοῦμε, δοξάζουμε καὶ προσκυνοῦμε καὶ μεγαλύνουμε τὴ δύναμή σου, Κύριε, γιατί πρόσφερες σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου τὸν θεϊκὸ Σταυρὸ, σάν ἀπόλαυση ἀνεξάντλητη καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων</p>
--	--	---

σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξης με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κακοῖς κατεγνωσμένον, μὴ ἀπορρίψῃς ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμένον, ἀλλ' οἴκτειρον σῶσόν με, τῷ σῷ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ, γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλω· καὶ γὰρ πικρίας παθῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νῦν, ἐν κατανύξει ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἢ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδίας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ με στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμόν τῆς ζωῆς, βαδίζειν, Μήτηρ, Θεοῦ.

Ὡδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἐύλω ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος, ὁ σὲ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης· καὶ γὰρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πίστει προσκυνεῖν σε, τρυγῶντες σωτηρίαν.

Ὑποσημαίνει πόρρωθεν σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακώβ τρανώτατα, ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιοθέντες βλέπειν

μας.

Μὴ μὲ ἀναδείξεις, Κύριε, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως καταδικασμένο ἀνάμεσα στοὺς κακοὺς· Μὴ μὲ ἀπορρίψεις ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καταδικασμένο, ἀλλὰ λυπήσου με, σῶσε με μὲ τὸν Τίμιον Σταυρό σου, ὡς ὑπεράγαθος.

Προτύπωνε τὴ χάρη σου, Σταυρὲ, ὁ Μωσῆς γλυκαίνοντας τὰ πικρότατα νερά μὲ ξύλο· Γιατί ἀληθινὰ γλυτώσαμε ἀπὸ τὴν πικρία τῶν παθῶν μὲ τὴ δική σου δύναμη· Γί' αὐτὸ γλύκανε ἡμᾶς πού σέ ἀσπαζόμεθα τώρα μὲ κατανύξη ψυχῆς.

Θεοτοκίον.

Τὴ στενότητα (τὴ στενοχώρια) τοῦ νοῦ μου πλάτυνέ την, Κυρία, μὲ τὴν πρεσβεία σου, ἐσύ πού στένωσες (στρίμωξες) ὅλες τίς μεθόδους τῶν ἀντιπάλων μας· Καὶ κατευόδωσέ μας, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὴ στενὴ ὁδὸ, νὰ βαδίζουμε πρὸς τὸ πλάτος τῆς ζωῆς (τὸν παράδεισο).

Ὡδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Μὲ ξύλο κάποτε ἀνέσυρε ἀπὸ τὸν ποταμὸ τὸ σιδερένιο ἐργαλεῖο ὁ Ἅγιος Ἐλισσαῖος, ὁ ὁποῖος σὲ προδιέγραψε ἀπὸ μακριά, πανσεβάσμιε Σταυρὲ. Γιατί, ἀφοῦ ἀνυψωθήκαμε μέσῳ σοῦ ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς πλάνης πρὸς τὴ βεβαία πίστη, κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα ἀξιωνόμεσθε νὰ σὲ βλέπουμε, καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦμε μὲ πίστη τρυγώντας σωτηρία.

Σὲ προεικονίζει ἀπὸ μακριά, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὁ Ἰακώβ περὶτρανα ὅταν εὐλογοῦσε τὰ παιδιά του· Καὶ ἡμεῖς ἀφοῦ ἀξιοθήκαμε ἀπὸ τὴ θεία χάρη, νὰ σὲ βλέ-

σε, πίστει ἀδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψαύοντες πλουσίαν, εὐλογίαν τρυγῶμεν, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξεσιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, τῷ τῆς ἐγκρατείας μεσασμῶ γηθόμενοι, καὶ περιπτυξώμεθα, τὸν τοῦ Κυρίου πίστει Σταυρόν, ὅπως τῷ αὐτοῦ κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τὸν δρόμον, ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ φθάσωμεν τὸ θεῖον, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικὸν.

Ὁμοφυῆ συνάναρχον, συναῖδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἀπλήν, διαιρετὴν προσώποις δέ, Πατέρα ἀγέννητον Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ὑμνοῦντες μελωδοῦμεν Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἄκακον, καθορῶ σε κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων, τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, τοῖς ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι, καὶ ταῖς μητρικαῖς περιστατοῦμαι ὀδύναις, ἢ Πάναγνος ἐβόα· ἦν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνοῦμεν καταχρέως, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τὸ Τριῶδιον.

Πάθος σου τοῦ ἀπαθοῦς ὀρῶσα, ἢ Κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε, ἥλιος ἐσβέννυτο, πέτρα δὲ ἐρρήγνυτο, πᾶσα ἢ γῆ ἐσειέτο, φόβω κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ

ποῦμε, πλησιάζοντας ὅλοι μὲ ἀδίστακτη πίστι καὶ ἀγγίζοντάς σε, τρυγοῦμε πλούσια εὐλογία καὶ φῶς καὶ σωτηρία καὶ διάλυση τῶν πταισμάτων.

Λευκοφορώντας μὲ ἐνάρετες πράξεις ἅς πλησιάσομε στή μέση τῆς ἐγκρατείας καὶ ἅς ἀγκαλιάσομε μὲ πίστι τὸν Σταυρό τοῦ Κυρίου· Ὄστε, κατευοδούμενοι μὲ τῆ δική του δύναμη, νά διανύσομε τὸ δρόμο μὲ καλή προθυμία καὶ νά φθάσομε λαμπροί στό θεϊκό Πάθος.

Τριαδικό.

Ἦμῶντας ὅλοι Πατέρα ἀγέννητο, Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἄκτιστη οὐσία καὶ Θεότητα, πού εἶναι τῆς ἴδιας φύσεως χωρὶς ἀρχή, αἰώνια, στόν ἴδιο θρόνο, φύση ἀπλή, πού διαιρεῖται ὁμως σέ πρόσωπα, μελωδοῦμε Ἱερεῖς, δοξολογεῖτε, λαέ, ὑπερυψώνετέ τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνη φώναζε· Τώρα σέ βλέπω νά κρέμεσαι σάν ἄκακο ἀρνί, καὶ νά καρφώνεσαι ἀπό παρανόμους στό Σταυρό, Υἱέ μου πού δέν ἔχεις ἀρχή· Ἀπό τοὺς γοεροὺς θρήνους συντρίβομαι, καὶ περιβάλλομαι ἀπό μητρικούς πόνους· Αὐτήν (τὴν Πάναγνη) ὑμνοῦμε, ὅπως ἔχουμε χρέος, μὲ φωνές ἀκατάπαυστες σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὸ Τριῶδιο.

Βλέποντας ἢ κτίση, Μακρόθυμε (Μεγαλόψυχε), τὸ πάθος τὸ δικό σου πού εἶσαι ἀπαθῆς ἔπασχε μαζί σου· ὁ

ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίοις δεινοῖς τοῖς τοῦ καλάμου, Θεέ μου οἰκτίρμον ἐπιτίμησον, ἔνδον με συνθλίβουσι, Σῶτερ, ὁ τὴν ἄτιμον, ὑπενεγκῶν τυπτόμενος, ὕβριν καλάμῳ Χριστέ, τιμῆσαι προελόμενος πάντας, τοὺς ἀτιμασθέντας, τῇ πάλαι παραβάσει.

Εἰς νοῦν τὸ φορικτὸν σου ὅταν λάβω, Κριτὰ δικαιοσύνη κριτήριον, τρέμω καὶ ἐξίσταμαι, φρίττω καὶ ὀδύρομαι, κατανοῶν τὰ ἔργα μου, δίκης ἐπάξια· διό σου τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, Σῶτερ μὴ νικήσῃ, τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου.

Σταυροθεοτοκίον.

Τεκοῦσά σε ἀνευθεν ὠδίνων, ὀδύνας τῇ σῇ σταυρώσει καθυφίσταμαι, φλέγονται τὰ σπλάγχνα μου· ἥλοισ γὰρ προσήλωσαι, τὴν σὴν πλευρὰν Μακρόθυμε, ἐξορτυπτόμενος, ἡ πάναγνος ἐβόα Παρθένος, ἦν ὡς Θεοτόκον, συμφώνως ἀνυμνοῦμεν.

Ἐτερος Εἰρμός.

Ῥηξάτωσαν τὰ ὄρη νοητῶς, δικαιοσύνην καὶ βουνοὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ προσκυνούμενον βλέποντες, ὃν ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου φοβερά· καὶ γὰρ δαιμόνων ἐλαύνει τὰς φάλαγγας, ἀνθρώποις τῶν ἰαμάτων παρέχουσανάματα· διό σε ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

ἥλιος ἔσβηνε καὶ οἱ πέτρες ἐρράγιζαν· Ὅλη ἡ γῆ σείονταν φωνάζοντας μέ φόβῳ· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμώρησε τὰ φοβερά θηρία τοῦ καλαμιῶνα, εὐσπλαχνε Θεέ μου, τὰ ὅποια μέ συνθλίβουν ἐσωτερικά, Σωτήρα, ὁ ὁποῖος ὑπέφερες τὴν ἐξευτελιστικὴν προσβολὴν μέ χτυπήματα ἀπὸ καλάμι, θέλοντας νὰ τιμήσεις ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐξευτελίσθησαν μέ τὴν παλαιὰ παραβάση

Ὅταν φέρω στό νοῦ μου τὸ φορικτὸ σου δικαστήριον, δικαιοσύνη κριτή, τρέμω καὶ ἐκπλήττομαι, φρίττω καὶ θρηνῶ γοερά σκεπτόμενος τὰ ἔργα μου τὰ ἄξια καταδίκης· Γί' αὐτό, Σωτήρα μου, ἄς μὴ νικήσῃ τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου τὴν πολλή σου εὐσπλαχνία.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐνῷ ἔγέννησα χωρὶς πόνους, ὑποφέρω πόνους κατὰ τὴ σταύρωσή σου· Φλέγονται τὰ σπλάγχνα μου, γιατί καρφώθηκες μέ καρφία καὶ πληγώθηκες στήν πλευρά, Μεγαλόψυχε, ἐφώναζε ἡ πάναγνη Παρθένος, τὴν ὁποῖα ἀνυμνοῦμε ὁμόφωνα, ὡς Θεοτόκο.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἄς πηγάσουν πνευματικά τὰ ὄρη δικαιοσύνη καὶ τὰ βουνά ἀγαλλίαση, βλέποντας νὰ προσκυνεῖται τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου εἶναι φοβερή, γιατί διώχνει τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων προσφέροντας στοὺς ἀνθρώπους ρεύματα θεραπείων· Γί' αὐτό σέ ἀνυμνοῦμε,

τόν Κύριον.

Τὸν ἀναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, σὺν τῷ ἁγίῳ ἀνυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχὴν καὶ Θεόν, αἰνοῦντες ὑμνοῦμεν, αὐτὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πᾶσα γλῶσσα γηγενῶν, ὑμνεῖ σὲ Παρθένε, ὅτι φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ἠὔγασας φωταγωγοῦντα τὸν Κόσμον, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀγάλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς, τῇ προσκυνήσει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε. Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς συγχορεύουσι σήμερον, σὺν ἡμῖν ὑμνοῦντες, σὲ Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ὡδή Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἰάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμήν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, χειρὰς σου καὶ πόδας, Παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευρὰν νυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολήν, ἢ πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμὸς ἢ δόξα, ἢ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ὁραῖος ὑπὲρ σάπφειρον καὶ χρυσόν,

Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱό καὶ ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Ἄς ἀνυμνήσουμε τὸν ἀναρχο Πατέρα καὶ τὸν Υἱό μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Τριάδα μέ τήν ἴδια οὐσία, δοξολογώντας τήν ὡς Μία ἀρχή καὶ Θεό, τήν ὑμνοῦμε στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κάθε γλῶσσα ἀνθρώπων σέ ὑμνεῖ, Παρθένε, γιατί ἄστραψες τό ἀπλησίαστο φῶς, τὸν Χριστό τὸν Θεό πού φωτίζει τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε πάντοτε στοὺς αἰῶνες.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα τῆς γῆς μέ τήν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ σου, φιλάνθρωπε· Ἄγγελοι στοὺς οὐρανοὺς χορεύουν σήμερα μαζί μας ὑμνώντας σε, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Ὁ Εἰρμός.

Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ κάθε πλάσμα δοξολογεῖτε τὸν Κύριο, οἱ ἀφιερωμένοι σ' Αὐτόν καὶ οἱ ταπεινοὶ στήν καρδιά, ὑμνεῖτε τον, λαοί, καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ὡδή Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Θεράπευσες, ὑπεράγαθε, τὴ δική μου συντριβή, ὅταν καρφωνόσουν κάποτε στὸν Σταυρό μέ καρφιά στά χέρια σου καὶ στά πόδια, Βασιλιά τῶν πάντων, καὶ πληγωνόσουν στήν πλευρά καὶ ποτιζόσουν μέ ξύδι καὶ χολή, Ἐσύ ἢ εὐφροσύνη ὅλων, ἢ γλυκύτητα, ἢ δόξα, ἢ

φωταυγής ὡσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ περιγραπτός, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερῶς, ἀκτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λιμὴν, ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή. Αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὀρῶντες, τῇ ἐγκρατεῖα ἀσπαζόμεθα.

Ἦνίκα μέλλης ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρῖναι Κόσμον, ὃν ἔπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν, προπορευομένων σου στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλιακάς, τῇ τούτου δυναστεία, οἰκτείρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορᾶς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστροῦ, πρὸ αἰῶνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἄνθρωποι σπαραττοῦσί σε Υἱέ, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγῃ καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἡλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἢ Πάναγνος ἐβόα, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τό Τριῶδιον.

Εὐλῶ τοῦ Σταυροῦ, τὴν φλόγα ἐμάρανας, τῆς

αἰῶνια ἀπολύτρωση.

Ὁραιότερος ἀπὸ τό ζαφείρι καὶ τό χρυσάφι, φωτεινός ὅπως ὁ ἥλιος φάνηκες, θεϊκὲ Σταυρέ· Περιβαλλόμενος πάντοτε ἀπὸ φοβερῆς Δυνάμεις· Καὶ φωτίζοντας τὰ πλήθη τῆς Οἰκουμένης μὲ τίς ἀκτίνες τῆς θεϊκῆς σου δυνάμεως.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι λιμάνι αὐτῶν πού θαλασσοδέρονται, ὁδηγὸς αὐτῶν πού πλανῶνται καὶ στήριγμα, δόξα τοῦ Χριστοῦ, δύναμη τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Προφητῶν, ἐνίσχυση τῶν Ἀθλητῶν (τῶν Μαρτύρων), καταφύγιο ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸν βλέποντας, νά βρίσκεται στή μέση, τὸν ἀσπαζόμεστε τηρώντας ἐγκράτεια.

Ὅταν πρόκειται νά ἔλθεις ἐπάνω στή γῆ, γιά νά κρίνεις τὸν κόσμον πού ἔπλασες, Κύριε, ἐνῶ θά προπορεύονται πρὶν ἀπὸ σένα Ἀγγελικά στρατεύματα, καὶ θά λάμπει μπροστά ὁ Σταυρὸς περισσότερο ἀπὸ τίς ἡλιακές λάμπεις μὲ τὴ δική του δύναμη, λυπήσου με σῶσε με, ἐμένα πού ἔφταιξα περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους

Σταυροθεοτοκίον.

Γέννησα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ μου χωρὶς φθορά, Ἐσένα τὸν ὁποῖο γέννησε ὁ Πατέρας προαιῶνια, καὶ πῶς σέ κατασπαράζουν ἄνθρωποι τῆς φθορᾶς (τῆς καταστροφῆς), Υἱέ μου, τρυποῦν τὴν πλευρὰ σου μὲ λόγῃ καὶ καρφῶνουν ἀπάνθρωπα τὰ χεῖρια μαζί μὲ τὰ πόδια; ἐφώναζε ἡ Παρθένος· Αὐτὴν μεγαλύνουμε ἐπάξια.

Τό Τριῶδιο.

ἀμαρτίας Χριστέ, χεῖρας πεπαρμένας δέ, χεῖρὸς ἐρρυσω τοῦ πολεμήτορος, τὸν ἀκρατῶς ἐκτείναντα, χεῖρας πρὸς βρῶσιν καρποῦ, οὐπερ μόνου, φεύγειν τὴν μετάληψιν, ἀπεφίηνω, Χριστέ, πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τὸ πᾶσιν ἀπάθειαν, βροτοῖς πηγάσαν σεπτῶς, βλέψαι καταξίωσον, ἐν ἀπαθείᾳ τοὺς προσκυνήσαντας, σοῦ τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, παραβλέπων, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ἀληθείας υἱοὺς ἐργαζόμενος.

Ἐψωσας ἡμᾶς, πεσόντας εἰς θάνατον, τῇ Ἀναστάσει σου, ἔλυσας τὸν θάνατον, καὶ τῷ Πατρὶ σου ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμά σου, καταβαλλόμενος, Εὐεργέτα· ὅθεν σε δοξάζομεν, ὡς Θεὸν λυτρωτὴν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Μόνη τοῦ Θεοῦ, σοφίαν κηύσασα, τὴν ἐνυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τοῦ τῆς κακίας διαφυγεῖν σοφιστοῦ, ἐπιβουλὰς καὶ ἔνεδρα, καὶ πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη ἀπειρογάμε, κραταιὸν τῶν πιστῶν καταφύγιον.

Εἰρμός ἕτερος.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀγγέλων στρατεύματα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τὸ Εὐλον τὸ ἄχραντον, δι' οὗ μετελάβομεν ζωῆς, οἱ πρὶν θανέντες, τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος μεγαλύνομεν.

Μέ τό Εὐλο τοῦ Σταυροῦ μάρανες τή φλόγα τῆς ἀμαρτίας, Χριστέ, καί μέ τά τρυπημένα χέρια σου ἐλευθέρωσες ἀπό τό χέρι τοῦ ἐχθροῦ, ἐκεῖνον πού χωρίς ἐγκράτεια ἄπλωσε τά χέρια, γιά νά φάγει τόν καρπό, τόν ὁποῖο μόνο διέταξες νά ἀποφύγει (ἀπαγόρευσες νά φάγει), Χριστέ πολυέλεε.

Καταξίωσέ μας, Χριστέ, νά δοῦμε τό Πάθος σου, τό ὁποῖο ἱεροπρεπῶς πήγασε ἀπάθεια σέ ὅλους τοὺς πιστούς, ἐμᾶς πού ἀπαλλαγμένοι ἀπό τά πάθη προσκυνήσαμε τόν Τίμιο Σταυρό σου, παραβλέποντας τίς ἀμαρτίες μας καί κάνοντάς μας ἀληθινά υἱοὺς τῆς Ἀναστάσεως.

Μέ τὴν Ἀνάστασή σου ἀνύψωσες ἐμᾶς πού περιπέσαμε στόν θάνατο· Κατέλυσες τόν θάνατο καί μᾶς συμφιλίωσες μέ τόν πατέρα σου, χύνοντας Ἐσὺ ὁ Εὐεργέτης τό Αἷμα σου γιά μᾶς· Γι' αὐτό σέ δοξάζουμε, ὡς Θεό λυτρωτὴ παντοδύναμο.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ πού μόνη γέννησες τὴν προσωπική Σοφία τοῦ Θεοῦ, δός μου σέ παρακαλῶ σοφία, γιά νά διαφύγω τίς ἐπιβουλές (τά κακά σχέδια) τοῦ ἐπινοητῆ τῆς κακίας, καὶ τίς ἐνέδρες καὶ τίς πανουργίες του, Θεοτόκε Κόρη, πού δέ γνώρισες ἄνδρα, δυνατό καταφύγιο τῶν πιστῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

Τόν Σταυρό σου τόν τίμιον, πού περικυκλώνουν στρατεύματα Ἀγγέλων, καὶ ἐμεῖς προσκυνώντας τόν μεγαλύνουμε.

Τό Εὐλο τό ἀμόλυντο, μέ τό ὁποῖο πήραμε ζωή, ἐμεῖς πού πεθάναμε πρὶν, τό Σταυρό τοῦ Σωτῆρα μεγαλύνου-

<p>Δόξα...</p> <p>Πατέρα τὸν ἀναρχον, Υἱὸν τὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον, τὴν ἁγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Μητέρα ἀνύμφευτον, καὶ Παρθένον ἅπαντες, Σεμνή ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπόρως γὰρ τὸν κτίστην ἀπεκύησας.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Τοὺς ἀξιωθέντας σε ἰδεῖν, καὶ προσπτόξασθαι, εὐδόωσον προφθάσαι, τὸ πανάγιον Πάθος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».</p> <p>Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.</p> <p>Μικρά Συναπτὴ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Μικρά Δοξολογία.</p>		<p>με.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μεγαλύνουμε τὸν Πατέρα πού δέν ἔχει ἀρχή, τὸν Υἱό πού ἐπίσης δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο, τὴν ἁγία Τριάδα.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Ὡς Μητέρα ἀνύπανδρη καὶ Παρθένο, σέ ὑμνοῦμε ὅλοι, Σεμνή· διότι γέννησες χωρὶς ἄνδρα τὸν Κτίστη.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Αὐτοὺς πού ἀξιώθηκαν νά σέ δοῦν καὶ νά σέ ἀγκαλιάσουν, κατευόδωσέ τους, Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, νά φθάσουν στό πανάγιο Πάθος.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Τὸν Υἱό σου πού γέννησες χωρὶς ἄνδρα, Θεοτόκε ἀμόλυντη, τὸ Χριστό τὸ Θεό μας, τὸν μεγαλύνουμε μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους.</p> <p>Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματική Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Φωταγωγικό τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).</p>
---	--	--

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Απόστιχα. Στίχοι (Συλλειτουργικό. Σελ. 50 Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ὁ τῆς ἀληθείας ἐξεταστής, καὶ τῶν κρυπτῶν γνώστης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον τῆ κενοδοξία νικώμενον, καὶ ταῖς ἐξ ἔργων ἀρεταῖς, δικαιούμενον κατέκρινας, τὸν δὲ Τελώνην κατανύξει προσευχόμενον, καὶ ὑπ' ἐκείνου κατακριθέντα ἐδικαίωσας, οὗ καὶ ἡμᾶς, τῆς μετανοίας ζηλωτάς, ὁ σταυρωθεὶς ἀνάδειξον, καὶ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).</p> <p>Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπάξιως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο. Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, χολὴν καὶ ὄξος γεύεται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν</p>		<p>Μικρὴ Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Απόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἐσὺ ὁ Κύριος, ποῦ ἐρευνᾷς τὴν ἀλήθεια καὶ γνωρίζεις τά κρυφά, καταδίκασες τὸν Φαρισαῖο, ποῦ ἦταν νικημένος ἀπὸ τὴν κενοδοξία (ὑπερηφάνεια γιὰ ἀνύπαρκτες ἀρετές) καὶ δικαίωνε τὸν ἑαυτοῦ με τίς ἀρετές τῶν ἔργων· Τὸν Τελώνη ὅμως ποῦ προσευχόταν με κατάνυξη καὶ καταδικάσθη ἀπὸ ἐκεῖνον (τὸν Φαρισαῖο), τὸν δικαίωσες· Καὶ ἐμᾶς, Ἐσὺ ποῦ σταυρώθηκες ἀνάδειξέ μας ζηλωτές (μιμητές) τῆς μετανοίας ἐκείνου, καὶ κάνε μας ἀξιους γιὰ συγχώρηση, ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).</p> <p>Ποιὸς δὲν αἰσθάνεται ἐκπληξη, ἅγιοι Μάρτυρες, βλέποντας τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸ ποῦ ἀγωνισθήκατε; Πῶς, ἐνῶ βρισκόσασταν μέσα σὲ σῶμα, νίκησατε τὸν ἀσώματο ἐχθρὸ, ἀφοῦ ὁμολογήσατε τὸν Χριστὸ καὶ ὀπλισθήκατε με τὸν Σταυρὸ, γι' αὐτὸ ἐπάξια ἀναδειχθήκατε διώκτες τῶν δαιμόνων καὶ ἀντίπαλοι τῶν βαρβάρων· Πρεσβεύσατε χωρὶς παύση, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Σήμερα ὁ κυρίαρχος τῆς κτίσεως καὶ Κύριος τῆς δόξης καρφώνεται στὸν Σταυρὸ καὶ πληγώνεται στὴν πλευρά· Χολὴ καὶ ξύδι γεύεται ἢ γλυκύτητα τῆς</p>
--	--	--

περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανὸν τοῖς νέφεσι, χλαῖναν ἐνδύεται χλεῦης, καὶ ῥαπίζεται πηλίνῃ χειρὶ, ὁ τῆ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, τὸν νῶτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας δέχεται, ὄνειδισμοὺς καὶ κολαφισμοὺς, καὶ πάντα ὑπομένει, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ Λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαχνος.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι.. Καὶ λοιπά.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).
Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.).
Εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ εὐθέως αἱ Ὁραι.
ΩΡΑ Α'.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147).
ΩΡΑ Γ'.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153).
ΩΡΑ. ΣΤ'.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160).
Εἰς τὴν Τριθέκτην.
Τροπᾶριον τῆς Προφητείας.
Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.
Προκείμενον.
Αὐτὸς ἐστὶν οἰκτίρμων, καὶ ἰλάσκειται ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.
Στίχ. Προσέχετε, λαὸς μου, τῷ νόμῳ μου.

Ἐκκλησίας· Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια φορεῖ, Αὐτὸς πού καλύπτει τὸν Οὐρανὸ μέ τὰ σύννεφα· Ντύνεται μέ χλαῖνη ἐμπαιγμοῦ καὶ δέχεται ῥάπισμα ἀπὸ πῆλινο χέρι, Αὐτὸς πού ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο μέ τό χέρι του· Μαστιγώνεται μέ τό φραγγέλιο στά νῶτα του, Αὐτὸς πού ντύνει τὸν οὐρανὸ μέ νεφέλες· Δέχεται ἐμπτυσμοὺς καὶ μαστίγια, ἐξευτελισμοὺς καὶ χτυπήματα, καὶ ὑπομένει τὰ πάντα γιά μένα τὸν ἄξιο καταδίκης ὁ Λυτρωτῆς μου καὶ Θεός, γιά νά σώσει τὸν κόσμο ἀπό τὴν πλάνη ὡς εὐσπλαχνος.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι.. Καὶ τὰ ὑπόλοιπα.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128).
Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.).
Εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ ἀμέσως οἱ Ὁρες.
ΩΡΑ Α'.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147).
Γ'. ΩΡΑ.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153).
ΣΤ'. ΩΡΑ.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160).
Τριθέκτη.
Τροπᾶριο τῆς Προφητείας.
Τὸν Σταυρό σου προσκυνοῦμε, Κύριε, καὶ τὴν ἁγία σου Ἀνάσταση δοξάζουμε.
Προκείμενο.
Αὐτὸς εἶναι εὐσπλαχνος , καὶ συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες μας.

<p>Προφητεία Ἡσαΐου. (ΚΘ', 13-23.)</p> <p>Τάδε λέγει Κύριος· Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἢ δὲ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ, μάτην δὲ σέβονται με, διδάσκοντες ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ ἐγὼ προσθήσω, τοῦ μετατεθῆναι τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ μεταθήσω αὐτοὺς καὶ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω, οὐαὶ οἱ βαθέως βουλήν ποιοῦντες, καὶ οὐ διὰ Κυρίου! οὐαὶ οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιοῦντες! καὶ ἔσται ἐν σκότει τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἔροῦσι. τίς ἐώρακεν ἡμᾶς; καὶ τίς ἡμᾶς γνώσεται, ἢ ἡμεῖς ποιοῦμεν; Οὐχ ὡς πηλὸς τοῦ κεραμέως λογισθήσεσθε; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι αὐτό, οὐ σύ με ἔπλασας; ἢ τὸ ποίημα τῶ ποιήσαντι, οὐ συνετῶς με ἐποίησας; οὐκέτι μικρόν, καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χέρμελ, καὶ τὸ Χέρμελ εἰς δρυμὸν λογισθήσεται; Καὶ ἀκούσονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ κωφοὶ λόγους βιβλίου, καὶ οἱ ἐν τῷ σκότει, καὶ οἱ ἐν τῇ ὁμίχλῃ ὀφθαλμοὶ τυφλῶν ὄψονται, καὶ ἀγαλλιάσονται πτωχοὶ διὰ Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ οἱ ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης. Ἐξέλιπεν ἄνομος, καὶ ἀπώλετο ὑπερήφανος, καὶ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακία, καὶ οἱ ποιοῦντες ἁμαρτεῖν ἀνθρώπους ἐν λόγῳ, πάντα δὲ τοὺς ἐλέγχοντας ἐν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ὅτι ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκους</p>		<p>Στίχ. Δεῖξτε προσοχή, λαέ μου, στὸν Νόμο μου. Προφητεία Ἡσαΐα. (ΚΘ' . 13-23).</p> <p>Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Ὁ λαὸς αὐτὸς μέ τὰ χεῖλη τους μέ τιμοῦν, ἀλλὰ ἡ καρδιά τους ἀπέχει πολὺ μακριὰ ἀπὸ μένα· Ἀνώφελα μέ σέβονται διδάσκοντας ἐντολές καὶ διδασκαλίες ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἐγὼ θά ἀποφασίσω νά μεταθέσω αὐτὸν τὸν λαό, καὶ θά τοὺς ἐξορίσω, καὶ θά καταστρέψω τὴ σοφία τῶν δῆθεν σοφῶν, καὶ θά ἐξαφανίσω τὴ σύνεση τῶν ψευτοσυνετῶν. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού παίρνουν ἀποφάσεις δῆθεν βαθυστόχαστες ἀλλὰ ὄχι σύμφωνες μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ· Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού παίρνουν ἀποφάσεις κρυφά καὶ νομίζουν ὅτι θά μείνουν κρυφά τὰ ἔργα τους καὶ λένε· Ποιὸς μᾶς βλέπει; Καὶ ποιὸς θά ἀναγνωρίσει ἐμᾶς ἢ αὐτὰ πού κάνουμε; Δέν εἴσθε ἐσεῖς σάν πηλὸς στὰ χέρια τοῦ κεραμοποιῦ; Μήπως μπορεῖ νά πεῖ τό πλάσμα στὸν Πλάστη του, δέν μέ ἔπλασες ἐσύ; ἢ τό ποίημα στὸν Ποιητή, δέν μέ ἔκανες σωστά; Δέν θά μεταβληθεῖ σέ λίγο ὁ ἄκαρπος Λίβανος σέ καρποφόρο σάν τό ὄρος Κάρμηλο, καὶ ὁ Κάρμηλος δέν θά θεωρηθεῖ ὡς ἄκαρπο δάσος; Καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θά ἀκούσουν οἱ κουφοὶ τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, καὶ τὰ μάτια τῶν τυφλῶν πού βρῖσκονται μέσα στό σκοτάδι καὶ τὴν ὁμίχλη, θά ἀποκτήσουν τό φῶς τους· Καὶ θά ἀναγαλλιάσουν οἱ φτωχοὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου μέ εὐφροσύνη, καὶ οἱ ἀπελπισμένοι ἀνθρωποὶ θά γεμίσουν μέ εὐφροσύνη. Τότε θά ἐξαφανισθεῖ ὁ παράνομος, καὶ θά χαθεῖ ὁ ὑπερήφανος, Καὶ θά ἐξολοθρευθοῦν αὐτοὶ πού μέ τὴν κακία τους παρανομοῦν, καὶ ὅσοι κάνουν τοὺς</p>
--	--	---

δίκαιον. Διὰ τοῦτο, τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃν ἀφώρισεν ἐξ Ἀβραάμ, οὐ νῦν αἰσχυρνήσεται Ἰακώβ, οὐδέ, νῦν τὸ πρόσωπον μεταβαλεῖ Ἰσραήλ, ἀλλ' ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου, δι' ἐμὲ ἀγιάσουσι τὸ ὄνομά μου, καὶ ἀγιάσουσι τὸν Ἅγιον Ἰακώβ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον.

Βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἦλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου.

Τὰ λοιπὰ τῆς Στ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

ἀνθρώπους, νὰ παρανομοῦν μέ τὰ λόγια τους· Ἐπίσης ὅλοι ὅσοι ἔβαζαν ἐμπόδια στοὺς δικαστές πού δίκαιζαν στὶς πύλες τοῦ τείχους, καὶ μέ πλάγιους τρόπους προσπαθοῦσαν νὰ ἀποδώσουν αὐτοὶ δίκαιο στοὺς ἀδίκους. Γί' αὐτὸ αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ, τοὺς ὁποίους ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ· Δέν θά ντροπιασθοῦν τώρα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ, οὔτε θά ἀλλοιώσουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ φόβο· Ἀλλὰ ὅταν τὰ παιδιά τους θά δοῦν τὰ ἔργα μου, θά δοξάσουν τὸ ὄνομά μου, καὶ θά δοξάσουν τὸν Ἅγιο Θεὸ τοῦ Ἰακώβ, καὶ θά φοβηθοῦν τὸν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Προκείμενο.

Βοήθησέ μας, Θεέ Σωτήρα μας.

Στίχ. Θεέ μου, ἦλθαν ἐχθρικά ἔθνη στὴν κληρονομία σου (στό λαό σου).

Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

<p>Τοῖς πάθεσι δουλώσας, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, κτηνώδης ἐγενόμην, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσαι πρὸς σὲ Ὑψιστε, ἀλλὰ κάτω νενευκῶς, Χριστέ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι· Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.</p> <p>Μαρτυρικά τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). (Τά τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα .... Νεκρώσιμον. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Καί νῦν... Τό Θεοτοκίον. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Προκείμενον. Ὁκαθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ἐμφάνηθι.</p> <p>Στίχ. Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραήλ, πρόσχες.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Γένεσις. (IB'. 1-7) Εἶπε Κύριος τῷ Ἄβραμ. Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω, καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔση εὐλογημένος, καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.</p>		<p>Τοῦ Τριωδίου. Ἐπειδὴ ὑποδούλωσα τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς μου, ἔγινα κτηνώδης, καὶ δέν μπορῶ νὰ ἀτενίσω πρὸς ἐσένα, Ὑψιστε· Ἀλλὰ σκύβοντας κάτω, ὅπως ὁ Τελώνης παρακαλῶ κραυγάζοντας σ' ἐσένα· Θεέ μου, συγχώρεσέ με καὶ σῶσε με.</p> <p>Μαρτυρικά. Τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). (Τά τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα... Νεκρώσιμο. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Καί νῦν... Τό Θεοτοκίον. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Προκείμενο. Ἐσὺ πού ἀναπαύεσαι ἐπάνω στὰ Χερουβίμ, κάνε τὴ ἐμφάνισή σου. Στίχ. Ἐσὺ που ποιμαίνεις (πού κυβερνᾷς) τοὺς Ἰσραηλίτες, πρόσεξέ μας. Ἀναγνώσματα. Γένεση. (IB'. 1-7). Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Ἄβραμ· Ἐβγα ἀπὸ τὴ χώρα σου καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἀπὸ τό σπίτι τοῦ πατέρα σου, καὶ ἔλα σέ χώρα πού θά σοῦ ὑποδείξω· Καί θά σέ κάνω μέγαλο ἔθνος καὶ θά σέ εὐλογήσω καὶ θά δοξάσω τό ὄνομά σου καὶ θά εἶσαι εὐλογημένος· Καί θά εὐλογῶ αὐτούς πού σέ εὐλογοῦν καὶ θά καταρασθῶ, αὐτούς πού σέ καταριῶνται· Καί θά εὐλογηθοῦν μέσα ἀπὸ σένα ὅλες</p>
--	--	---

Καὶ ἐπορεύθη Ἄβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὤχετο μετ' αὐτοῦ Λῶτ, Ἄβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρράν. Καὶ ἔλαβεν Ἄβραμ Σάρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λῶτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο, ἐν Χαρράν καὶ ἐξήλθοσαν πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. Καὶ διώδευσεν Ἄβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχέμ, ἐπὶ τὴν δρυὴν τὴν ὑψηλὴν, οἱ δὲ Χανααναῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. Καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον.

Ἀγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμόν, καὶ δότε τύμπανον.

Παροιμία. (ΙΔ', 15-26).

Ἄκακος ἀνὴρ πιστεύει παντὶ λόγῳ, πανοῦργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ, ὁ δὲ ἄφρων, ἑαυτῷ πεποιθὼς, μίγνυται ἀνόμῳ. Ὁξύθυμος πράσσει μετὰ ἀβουλίας, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Μεριοῦνται ἄφρονες κακίαν, οἱ δὲ πανοῦργοι κρατήσουσιν αἰσθήσεως. Ὀλισθήσουσι κακοὶ ἔναντι ἀγαθῶν, καὶ ἀσεβεῖς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχοῦς, φίλοι

οἱ φυλές τῆς γῆς. Καὶ ἔφυγε ὁ Ἄβραμ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός· Καὶ μαζί του ἔφυγε καὶ ὁ Λῶτ. Καὶ ὁ Ἄβραμ ἦταν ἑβδομήντα πέντα ἐτῶν, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τῆς Χαρράν. Κι ἐπῆρε ὁ Ἄβραμ τὴ Σάρρα τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν Λῶτ, τὸ γιό τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους, ὅσα ἀπέκτησαν, καὶ κάθε ἄνθρωπο πού ἀπέκτησαν στὴ Χαρράν κι ἐβγήκαν νά πᾶνε στὴ γῆ Χαναάν. Καὶ διέσχισε ὁ Ἄβραμ τὴ χώρα κατὰ τὸ μῆκος της, μέχρι τὴν περιοχὴ τῆς Συχέμ, στὴν ὑψηλὴ βελανιδιά· Τότε ὅμως κατοικοῦσαν τὴ γῆ οἱ Χανααναῖοι. Καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος στὸν Ἄβραμ καὶ τοῦ εἶπε. Στούς ἀπογόνους σου θά δώσω αὐτὴ τὴ γῆ· Καὶ κατασκεύασε ἐκεῖ θυσιαστήριο (βωμό) πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρίου πού τοῦ ἐμφανίσθηκε.

Προκείμενο.

Πλημμυρίστε ἀπὸ ἀγαλλίαση γιὰ τὸν Θεό πού εἶναι βοηθός μας.

Στίχ. Ἀναλάβετε ψαλμῳδία οἱ Λευῖτες, καὶ δώστε τύμπανα στούς τυμπανιστές.

Παροιμίες. (ΙΔ'. 15-26).

Ὁ ἄκακος καὶ ἀφελὴς ἄνθρωπος δείχνει ἐμπιστοσύνη σὲ κάθε λόγο, ὁ συνετός ὅμως ἄνθρωπος πιστεύει ἀλλὰ καὶ ἐπανεξετάζει, ὅσα ἀκούει. Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος, ἐπειδὴ φοβᾶται, ἀποφεύγει τὸ κακό, ἐνῶ ὁ ἄμυαλος, ἐπειδὴ ἔχει αὐτοπεποίθηση, συναναστρέφεται μὲ τούς παρανόμους. Ὁξύθυμος προχωρεῖ σὲ ἀπερισκεψίες, ὁ συνετός ὅμως ἄνθρωπος ὑπομένει πολ-

δὲ πλουσίων πολλοί. Ὁ ἀτιμάζων πένητας
 ἀμαρτάνει, ὁ ἐλεῶν δὲ πτωχοὺς μακαριστός.
 Πλανώμενοι ἄδικοι τεκταίνουσι κακά, ἔλεον δὲ
 καὶ ἀλήθειαν τεκταίνουσιν ἀγαθοί, οὐκ
 ἐπίστανται ἔλεον καὶ πίστιν τέκτονες κακῶν,
 ἐλεημοσύνη δὲ καὶ πίστις παρὰ τέκτοσιν
 ἀγαθοῖς. Ἐν παντὶ μεριμνῶντι ἔνεστι περισσόν. Ὁ
 δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάληγτος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται. Στέφανος
 σοφῶν πλοῦτος αὐτῶν, ἡ δὲ διατριβὴ ἀφρόνων
 κακὴ. Ρύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μάρτυς πιστός,
 ἐκκαίει δὲ ψευδῆ δόλιος. Ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπίς
 ἰσχύος, τοῖς δὲ τέκνοις αὐτοῦ καταλείψει ἔρεισμα
 εἰρήνης.

(Ἐπεταὶ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμέ-
 νω Τιμίων Δώρων).

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217).

λά καὶ δείχνει σύνεση. Οἱ ἀνόητοι μοιράζονται τὴν κα-
 κία τους, ἀλλὰ οἱ ἔξυπνοι ἔχουν σὰν δικό τους κτῆμα τὴ
 γνώση καὶ τὴ διάκριση. Θὰ γλιστρήσουν οἱ κακοὶ καὶ θὰ
 πέσουν μπροστά στους καλοὺς, καὶ οἱ ἀσεβεῖς θὰ γίνουν
 ὑπηρέτες μπροστά στις θύρες τῶν ἐναρέτων. Ψεύτικοι
 φίλοι θὰ μισήσουν τοὺς φίλους ποὺ πτώχευσαν, οἱ φίλοι
 ὅμως τῶν πλουσίων εἶναι πολλοί. Αὐτὸς ποὺ ἐξευτελίζει
 τοὺς πτωχοὺς, ἀμαρτάνει, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ ἐλεεῖ τοὺς
 πτωχοὺς, εἶναι ἀξιωμακάριστος. Οἱ πλανεμένοι
 ἄνθρωποι καταστρώνουν καὶ πραγματοποιοῦν κακές
 πράξεις, ἐνῶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καταρτίζουν φιλάν-
 θρωπες καὶ εὐλικρινεῖς ἀποφάσεις. Δέν γνωρίζουν
 εὐσπλαχνία καὶ εὐλικρίνεια οἱ ἐπινοητὲς τῶν κακῶν, οἱ
 φιλανθρωπίες ὅμως καὶ οἱ ἀξιοπιστίες ὑπάρχουν στους
 ἐργάτες τοῦ ἀγαθοῦ. Σὲ κάθε ἐργατικὸ καὶ τίμιο
 ἄνθρωπο ὑπάρχει περισσεύμα ἀγαθῶν, ὁ φιλήδονος
 ὅμως καὶ ἀναίσθητος θὰ βρῆται πάντοτε μέσα στὴ
 στέρηση. Στεφάνι τῶν σοφῶν εἶναι ὁ πλοῦτος τους ὁ
 ὑλικὸς καὶ πνευματικὸς, ἡ συναναστροφή ὅμως τῶν
 ἀνοήτων εἶναι κακὴ καὶ μέ κακές συνέπειες. Ὁ
 ἀξιόπιστος μάρτυρας μπορεῖ νὰ ἀπαλλάξει μιὰ ψυχὴ
 ἀπὸ ἄδικη καταδίκη, ἀντίθετα ὁ δόλιος μάρτυρας (ὁ ψευ-
 δομάρτυρας) ἀνάβει φωτιά μέ τίς ψευδολογίες του. Στὸ
 φόβο τοῦ Κυρίου ἔχει τὴν ἐλπίδα του γιὰ κατάκτηση δυ-
 νάμεως ὁ θεοσεβὴς ἄνθρωπος, καὶ στὰ παιδιά του
 ἀφήνει ἀκλόνητο θεμέλιο εἰρήνης.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων
 Τιμίων Δώρων).

<p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ... (Σελ. 306-307). Δ'. ΣΤΑΣΙΣ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 236-239).</p>			<p>ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ (Συλλειτουργικό. Σελ. 204-212-217).</p> <p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 219-240). Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ... (Σελ. 306-307). Δ'. ΣΤΑΣΗ (Συλλειτουργικόν. Σελ. 236-239).</p>
--	--	--	---